

Rạp Xi-Nê Sài Gòn Xưa Và Tên Đường Phố Sài Gòn (Thời Pháp Thuộc - Trước Và Sau 1975)

NBC xin bổ sung thêm vào chủ đề mục "Tên đường phố Sài Gòn", vì thấy rằng mối liên hệ khăng khít giữa rạp hát với tên đường. Tuy nhiên, có nhiều rạp hát bạn đọc lớn tuổi cung cấp và nêu tên đường mang tên thời Pháp thuộc và có nhiều bạn đọc tị nạn cộng sản đã xa quê hương nhiều năm thì nêu tên con đường mà cộng sản đã xóa tên hoặc thay đổi, nên ngày nay không còn trên bản đồ hiện tại. Do đó để người đọc có thể nắm bắt chính xác hơn nên NBC đã sửa và bổ sung thêm trên tiêu đề, như vậy khi thảo luận trao đổi sẽ không lạc với chủ đề chính của bài viết, và qua đó chúng ta sẽ dễ dàng đối chiếu chính xác hơn.

Có thể nói, đặc điểm nổi bật của xi-nê Sài Gòn thời xưa là có nhiều rạp chiếu 'thường trực' (permanente), thường từ 9g sáng đến 11g đêm và khán giả có thể mua vé vào xem bất cứ lúc nào cũng được. Xem chán thì ra. Cũng có người lợi dụng những rạp máy lạnh để đánh một giấc ngủ trưa. Thật là một công được cả đôi việc. Ngủ chán, thức dậy xem tiếp!

Tuy vậy, chiếu thường trực cũng có điều bất tiện nếu bạn vào rạp giữa lúc phim đang chiếu. Vai chính lúc bạn vào xem có thể bị cụt chân ở phần cuối trong khi không biết rõ 'lại lịch' tại sao chân lại bị cụt. Chẳng khác nào chỉ thấy người Sài Gòn ngày nay mà không biết xưa kia người Sài Gòn sống, làm việc và ăn chơi ra sao! Chỉ tại không vào đúng lúc đầu phim.

Cũng có khi người ta vào rạp xem phim mà thật tình chẳng biết đang chiếu phim gì. Có những cặp tình nhân vào đây để tâm sự nhỏ to, có những cặp bạo hơn, tuy làm khán giả nhưng... cũng đóng phim. Có điều trên màn ảnh là phim trinh thám hay phim chiến tranh nhưng ở hàng ghế khán giả lại đóng phim tình cảm ướt át.

Vào thời Đệ nhất Cộng hòa, mỗi khi bắt đầu một xuất chiếu phim khán giả phải đứng dậy chào cờ và 'suy tôn Ngô Tổng thống' với những lời ca tụng lãnh tụ Ngô Đình Diệm: "... Toàn dân Việt Nam quyết theo Ngô Tổng thống, Ngô Tổng thống, Ngô Tổng thống muôn năm...". Câu sau cùng được trẻ con chế thành... "Toàn dân Việt Nam muốn ăn tô hủ tiếu, tô hủ tiếu, tô hủ tiếu ngon ghê..."

Trước khi vào phim chính, các rạp còn 'chiếu dạo' những phim sắp tới theo chương trình của riêng từng rạp. Dĩ nhiên là chọn cảnh nào hấp dẫn nhất để giới thiệu cùng khán giả, đó cũng là một cách quảng cáo của các hãng nhập cảng phim từ nước ngoài. Trong trường hợp phim chính quá ngắn, các rạp câu khách bằng cách chiếu thêm phim phụ như phim của Charlot, phim thời sự hoặc đôi khi còn có phụ diễn tân nhạc cho... xôm tụ.

Xi-nê Sài Gòn có một truyền thống phải nói là độc đáo với các tờ program (chương trình) phát cho khán giả khi đến mua vé xem phim. Trên tờ program của phim, khán giả có thể đọc để biết đại khái nội dung phim và tên các tài tử trong phim. Đối với dân ghiền xi-nê, có một cái thú tương tự như sưu tầm tem thư, họ sưu tầm program.

Ông anh tôi là một trong những người sưu tầm program thuộc hạng 'gạo cội'. Ông có những tờ program từ các rạp xi-nê ngoài Hà Nội vào cuối thập niên 30 (trong khi mãi đến năm 1946 tôi mới ra đời)! Khi di cư vào Nam, hành trang của ông có chỗ cho các tờ program quý giá đó. Chỉ tiếc rằng bộ sưu tầm đó nay đã thất lạc, nếu không, chắc chắn trong *Hồi ức* này sẽ có hình ảnh của những tờ program 'cổ lai hy'...

Tờ program của rạp Rex,
phim *Deux Hommes Dans La Ville*
với Alain Delon, Jean Gabin và Michel Bouquet

Ở phía dưới cùng, góc phải của tờ program phim *Deux Hommes Dans La Ville* có dòng chữ “*Visa 214/74 ngày 26-10-74*” khiến tôi thắc mắc không biết có phải phim này có visa nhập khẩu Sài Gòn được cấp ngày 26/10/74 (?)

Sài Gòn xưa có rạp Cinéma Catinat chiếu thường trực, rạp nằm trong hành lang (passage) nối liền đường Tự Do (Catinat) sang đường Nguyễn Huệ (Charner). Đây là rạp chiếu phim thường trực đầu tiên ở Việt Nam, và tất nhiên cũng là rạp chiếu phim thường trực đầu tiên ở Đông Dương.

Ciné Catinat có giá vé đồng hạng 10 đồng, rạp còn bán 1 tập 10 vé giá 80 đồng, mua nguyên tập khán giả lợi được 20 đồng. Rạp xi-nê thuộc loại “tí hon” này về sau chuyển đổi thành phòng trà ca nhạc với nhiều tên như *Au Chalet* rồi *Đêm Màu Hồng*, nơi ra mắt của ban nhạc Phượng Hoàng thời kỳ trước khi nhập với ca sĩ Elvis Phương.

Vào thập niên 1960, miền Nam an bình, thịnh vượng. Sài Gòn đẹp hơn, sang hơn cho nên nhiều rạp xi-nê hiện đại ra đời. Những rạp mới này có màn ảnh lớn, gọi là *Cinemascope*, () (*sau*

1975 người dân VN không còn dịp được xem loại màn ảnh đại vĩ tuyến 72mm, cho đến tận bây giờ 2011 người dân VN không còn được xem loại màn hình này, kể cả những rạp được gọi là hiện đại do tập đoàn nước ngoài đầu tư mà chỉ được xem màn ảnh 35mm) màu Eastmancolor, máy lạnh tối tân khiến những rạp nhỏ, xưa, với máy chiếu kêu lạch xạch, quạt trần thổi vù vù, dần dần ế khách.

Chủ Cinéma Catinat phá rạp, xây thành chung cư. Trường hợp rạp xưa, cổ lỗ, không có khách cũng xảy ra với rạp xi-nê Asam ở Dakao nằm trên đường Đinh Tiên Hoàng gần Mì cây Nhãn. Nếu từ Casino Dakao đi lại thì rạp Asam nằm bên lề phải, còn Mì Cây Nhãn nằm xéo bên lề trái. Vào khoảng năm 1965 rạp Asam cũng bị phá đi và cũng lại xây apartment.

Khi *Hồi Ưc* này đến tay một số thân hữu, anh Trịnh Văn Du, cựu Giảng viên Sinh ngữ Quân đội, từ Canada gửi mail về góp ý bổ sung và chỉnh sửa về Mỳ Cây Nhãn như sau:

“... Mỳ Cây Nhãn không phải xéo xéo rạp Ciné Asam, mà là đối diện với trường tiểu học ĐTHoàng. Tại sao gọi MCN? Bởi vì rằng thì là ngay trong sân, trước xe mỳ (hồi đầu chỉ có một xe mỳ, như loại đẩy bán rong), có hai ba cây nhãn ăn quả. Khu nhà này (là một nhóm nhà lúp xúp chung nhau) thấp hơn mặt đường ĐTH, có sân đất trước mặt (vì thế mới trồng cây được); muốn vào người ta phải bước xuống hai ba bậc thang gạch.

Sau này khi quán mỳ này nổi tiếng, sân lát gạch sạch sẽ. Hình như khu đất này của Chà Và (hồi ấy chủ đất đa số là người Ấn độ?). Sang thập niên 60, một developer, không biết có phải là VN hay thế nào, mua khu đất đó, và xây thành một chung cư hai ba tầng....

Mỳ CN nằm bên số chẵn, khoảng giữa PTGiản và Tự Đức. Đi qua MCN, hướng một chiều ĐTHoàng (hồi đó ĐTH một chiều theo hướng Saigon đi Cầu Bông) [ngày nay ĐTH cũng vẫn là đường một chiều – Tác giả bổ sung], độ bốn năm căn nhà, qua một ngõ hẻm nhỏ thì tới một tiệm ăn Tây lâu năm, cũng khá nổi tiếng khu Dakao, đó là tiệm Chez Albert. Tiệm này tồn tại hình như tới mãi 1975 [Chez Albert giờ đã đóng cửa, có thể là di tán hoặc vượt biên – Tác giả bổ sung].

Cũng xin cảm ơn một người bạn khác - anh Đỗ Văn Kiên, cựu giảng viên Trường Sinh ngữ Quân đội hiện định cư tại Mỹ - đã bổ sung thêm rạp Long Phụng vào danh sách rạp xi-nê Sài Gòn xưa:

“Rạp Long Phụng nằm trên đường Gia Long (bây giờ là Lý Tự Trọng) chuyên trị dòng phim thần thoại ca-vũ-nhạc Ấn Độ. Có thể Long Phụng chuyên về phim Ấn vì địa điểm của rạp rất gần với Chùa Chà Và trên đường Trương Công Định chẳng? Nam tài tử Ấn Độ ăn khách nhất thời đó là Rama Rao, ông này sau thời 80-90 làm Thống đốc bang Pradesh thuộc miền Nam nước Ấn”.

Xin nói thêm, một số chính khách khác cũng xuất thân từ điện ảnh như Rama Rao. Nổi bật nhất trong những trường hợp này là Richard Nixon, Tổng thống Hoa Kỳ; diễn viên phim hành động người Mỹ gốc Áo, Arnold Schwarzenegger, trở thành Thống đốc tiểu bang California và Joseph Estrada, Tổng thống Philipin, cũng xuất thân từ một tài tử điện ảnh.

Năm 1960 rạp xi-nê Kinh Đô được xây mới trên đường Lê Văn Duyệt, chỗ nhìn sang Trụ sở Tổng liên đoàn Lao công Việt Nam. Rạp Kinh Đô mới khá hiện đại và đẹp. Máy chiếu phim và máy lạnh đều thuộc loại mới nhất. Khoảng năm 1961, Tòa Đại sứ Hoa Kỳ mượn rạp Kinh Đô làm nơi chiếu phim cho nhân viên và gia đình làm việc ở Sài Gòn đến xem.

Nếu tôi không lầm, hình như vào **năm 1962, đặc công VC cho nổ bom plastic trong rạp này. Có thể gọi đây là vụ đánh bom đầu tiên ở Sài Gòn.** Sau vụ nổ, Tòa Đại sứ Hoa Kỳ không mượn rạp Kinh Đô nữa và rồi rạp này được phá đi, khu đất đó xây một tòa nhà là trụ sở USAID với nhiều tầng lầu.

Những phim chiếu ở rạp Rex đường Nguyễn Công Trứ (không phải là rạp Rex đường Nguyễn Huệ sau này) là những phim *cao bồi*, *Tarzan*, *Zoro*... Phim cũ, chiếu đi chiếu lại nhiều lần nhưng vẫn có người đến xem.

Có khi chiếu được một lúc, đang hồi gay cấn thì bị... đứt phim, phải ngưng để nhân viên phòng máy nối phim. Đèn trong rạp bật sáng. Người lớn, con nít phản đối, húy tởm, la hét rần rần, không thua lúc Tarzan đu giây đến cứu người đẹp Jane, hay Zoro phóng ngựa đến giải cứu người đẹp Juanito!

Tôi nhớ rạp Rex ‘cũ’ ở con đường sau rạp Đại Nam mà Đại Nam là rạp sang trọng nhất Sài Gòn thời đó do ông Ưng Thi làm chủ khi Rex trên đường Nguyễn Huệ chưa có mặt. Phim mới được chiếu trước tiên ở đây và một vài rạp khác rồi một thời gian sau mới được đưa đi tỉnh hoặc các rạp nhỏ chuyên chiếu lại. Mỗi phim gồm nhiều cuộn nên thời đó mấy rạp cùng chiếu chung một phim bằng cách lên lịch chia lịch giờ khởi chiếu. Mỗi khi chiếu xong một cuộn sẽ có người đi xe gắn máy giao cho rạp kế tiếp.

Có lần rạp Đại Nam đang chiếu phim *Pillow Talk* (năm 1959 (?) do *Rock Hudson*, *Doris Day* đóng vai chính) thì anh chàng đi giao cuộn phim, hình như mãi mê uống nước mía (?) hay sao đó mà để mất cuộn phim phải giao. Tất cả các rạp cùng chiếu phim đó đành phải ngưng lại và đem phim khác ra chiếu tạm. Mãi một thời gian sau, không rõ cuộn phim được chuộc lại hay phải nhập phim mới, *Pillow Talk* mới được tiếp tục chiếu trở lại.

Phim chiếu tại Đại Nam có cả phim Tàu (Đài Loan, Hồng Kông), nổi bật nhất là *Mùa Thu Lá Bay* với đôi trai tài gái sắc *Đặng Quang Vinh* và *Chân Chân*. Đó là thời tiểu thuyết của nữ văn sĩ Quỳnh Giao, ăn khách không kém truyện võ hiệp hấp dẫn của Kim Dung như *Cô gái Đồ Long*, *Anh hùng xạ điêu*, *Lục đỉnh ký*...

Xin nhắc lại, Sài Gòn xưa có tới 2 rạp xi-nê mang tên Rex. Nhiều người chỉ biết có rạp Rex ‘xịn’ ở đường Nguyễn Huệ, xế cửa Tòa Đô Chánh, bắt đầu khai trương năm 1962. Rạp Rex ‘cũ’ ở đường Nguyễn Công Trứ là một rạp phụ của rạp xi-nê Majestic.

Phim chiếu ở rạp Majestic, năm hay bảy tháng sau, thậm chí cả năm sau, được mang ra chiếu lại ở rạp Rex cũ. Không khí trong rạp hôi mùi... nước tiểu vì ngay cửa vào rạp người ta thiết kế toilet. Cũng may, khoảng năm 1955 rạp Rex nhỏ này bị phá. Nơi đây được xây thành vũ trường Maxim tầng trên và sân khấu trình diễn ca vũ nhạc kịch tầng dưới do nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ phụ trách.

Năm 1962, trên đường Nguyễn Huệ xuất hiện rạp Rex ‘hoành tráng’. Đây là rạp hát đầu tiên có thang cuốn (escalator) cũng của ông Ưng Thi, chủ nhân rạp Đại Nam ở đường Trần Hưng Đạo. Rex là rạp ‘xịn’ nhất thủ đô Sài Gòn, sau này lại còn có thêm ‘người anh em’ Mini Rex. Khách giả vào xem phim thuộc loại thanh lịch, giá vé luôn cao hơn các rạp khác.

*Mini Rex được quảng cáo là
‘Rạp chiếu bóng tối tân nhất Việt Nam’*

Nếu tôi nhớ không lầm, rạp Rex hình như được khai trương với phim *Ben Hur* (Charton Heston). *Có tin đồn trong ngày khai trương một người đẹp đi lên thang cuốn không hiểu quýnh quýnh thế nào mà bị thang cuốn luôn cái quần... (may mà còn panty)! Không biết chuyện có thật hay không nhưng cũng xin ghi lại làm tư liệu về xi-nê và... chiếc quần phụ nữ.*

Gần rạp Rex là rạp Eden nằm trong Passage Eden có lầu và được phân chia thành từng lô, riêng biệt, rất kín đáo cho khán giả là những người đang yêu, vừa xem phim, vừa tâm tình mùi mẫn. Ở Sài Gòn, chỉ duy nhất rạp này mới có hai balcon. Thông thường, khi xem xi-nê tại đây, ngồi balcon 1 là hay nhất vì nhìn xuống vừa tầm mắt không mỏi cổ và không bị cái đầu của người ngồi hàng ghế trước che khuất tầm nhìn. Balcon 2 của rạp Eden thì nhỏ hơn và vì quá cao nên nhìn sâu xuống màn ảnh muốn cụp cái cổ nên phần đông khán giả chẳng màng để ý đến sự hiện hữu của nó, ngoại trừ dân đào kép Sài Gòn ‘yêu nhau đi trời hôm tối rồi’ thì chiếu cố rất nhiệt liệt và gọi đó là ‘pigeonnier’ (chuồng bồ câu).

Đi xem xi-nê solo một mình mà phải lên balcon ngồi vì rạp hết chỗ thì... ‘tủi thân’ lắm. Trên ấy đào kép mùi mẫn, mê ly, nhất là những cặp ngồi ở hàng ghế chót, sau lưng là nguyên bức tường, tha hồ tâm sự lòng thông! Ca sĩ Pháp Dalida đã có lần xuất hiện tại rạp Eden ‘bằng xương bằng thịt’ khi cô đến Sài Gòn. Mấy năm sau đó, cũng tại rạp này, tôi được xem phim *Parlez-Moi d'Amour* (1961) cũng do Dalida đóng.

Ca sĩ Dalida nổi tiếng vào thập niên 60 với bản Bambino

Rạp Lê Lợi đường Lê Thánh Tôn, gần chợ Bến Thành, chuyên chiếu phim cũ nhưng tuyển chọn toàn phim hay và chỉ chiếu trong 1, 2, hoặc 3 ngày rồi đổi sang chiếu phim khác. Tuy nhiên, nếu hụt xem phim nào thì khán giả cứ kiên nhẫn chờ đợi, một thời gian sau thế nào phim đó cũng sẽ được chiếu lại. Cái hay là lịch chiếu phim được niêm yết trước để khán giả có thể chọn ngày đi xem.

Rạp Lê Lợi có thể nói là rạp duy nhất ở Sài Gòn chiếu phim theo phương thức này, một ít rạp khác có bất chước phần nào nhưng rồi cũng không theo được hoặc sau đó phải thay đổi cách làm khác. Khách hàng thường xuyên của rạp Lê Lợi là những sinh viên, học sinh vì rạp chiếu phim cũ nhưng lại hay và giá vé rất nhẹ. Thời đó, đi học ngày hai buổi nên buổi chiều nào chán hoặc lười học bọn trẻ, trai cũng như gái, rủ nhau ‘cúp cua’ đi xem xi-nê ở rạp này.

Cũng rất gần với rạp Lê Lợi trên đường Lê Thánh Tôn là rạp

Vĩnh Lợi trên đường Lê Lợi, bên cạnh Bệnh viện Sài Gòn, ngay khu vực Chợ Bến Thành. Rạp Vĩnh Lợi nổi tiếng trong giới 'bê-đê' vì đây là nơi bạn có thể bị bắt ngờ vì một bàn tay sờ xoạng của một chàng 'gay' ngồi ngay bên cạnh. Khoảng đầu thập niên 60, có xảy ra một vụ nổ lựu đạn trong rạp, may mắn gần Bệnh viện Sài Gòn nên các nạn nhân chỉ cần bước vài bước được cấp cứu ngay!

Đối với tôi, có một kỷ niệm liên quan đến rạp Vĩnh Lợi nhưng không phải là chuyện... đồng tính luyến ái. Hôm đó, tôi còn nhớ, Vĩnh Lợi chiếu phim *Lady Hamilton* (nếu tôi nhớ không lầm Michele Mercier đóng phim này). Đây là phim cũ nhưng chưa xem nên vội mua vé vào xem ngay. Đi xem phim trong giờ làm việc nên còn mặc quân phục chỉnh tề. Xem phim xong vội quay về trường Sinh ngữ Quân đội, chi nhánh Nguyễn Văn Tráng, rất gần với rạp Vĩnh Lợi.

Về đến nơi mới biết là trường vừa đón một Đại tá người Mỹ đến thăm các lớp học. Khách vừa lên đến tầng lầu tôi phụ trách thì có mùi hôi từ toilet xông ra. Thiếu tá Chỉ huy trường Huỳnh Vĩnh Lại (chứ không phải là Huỳnh 'Vĩnh Lợi') mặt mặt với khách, giận quá ông hỏi ai phụ trách tầng lầu, mọi người túa đi tìm tôi...

Cái giá phải trả cho buổi 'nhảy dù' đi xem phim *Lady Hamilton* tại rạp Vĩnh Lợi là 4 ngày trọng cảm ở 'quần lao' ngay trong Tổng tham mưu. Xe jeep đưa đến tận nơi (chắc sợ để đi tự túc, 'phạm nhân' lỡ nổi hứng lại đi vào xi-nê!) và đứng ngày về cũng có xe đến đón!

Khu vực chợ Thái Bình, có rất nhiều rạp chiếu phim. Rạp Quốc Thanh nằm trên đường Nguyễn Trãi, bên hông Tổng Nha Cảnh sát Quốc gia. Rạp khá khang trang, sau trở thành sân khấu cải lương mà đoàn Dạ Lý Hương đóng đô thường trực.

Rạp Khải Hoàn ngay góc Cống Quỳnh và Phạm Ngũ Lão, thường chiếu phim Tây. Coi được nhưng kẹt cái thiếu máy lạnh, ai vào xem cũng cứ muốn... 'yêu nhau cởi áo cho nhau'. Đây là rạp tôi hay lui tới thường xuyên trong thời gian ở đường Cống Quỳnh.

Một kỷ niệm tôi vẫn nhớ mãi ở rạp Khải Hoàn là nạn móc túi lúc chen vào mua vé. Tôi cảm thấy có mấy ngón tay cứ muốn thọc vào túi quần và đã kịp thời chặn lại. Có thể đó là tay móc túi mới vào nghề nhưng biết đâu lại là một 'gay' lợi dụng lúc đông người thỏa mãn tính rờ rẫm người đồng phái?

Trên đường Phạm Ngũ Lão, gần chợ Thái Bình, còn có rạp Thanh Bình, sau này sửa sang lại thật lịch sự nhưng chẳng bao lâu sau Sài Gòn đổi chủ nên phải dẹp tiệm vì... 'đứt phim'. Từ Cống Quỳnh tôi đi đường tắt, băng ngang qua chợ Thái Bình, chỉ mất vài phút là có thể chui vào rạp Thanh Bình xem phim.

Thời gian đi từ nhà trên đường Cống Quỳnh đến Thanh Bình cũng ngắn như đến rạp Khải Hoàn. Sau này còn có rạp Thăng Long ngay trên đường Cống Quỳnh, chỉ cách nhà vài căn, nhưng có lẽ 'bụi nhà không thiêng' nên tôi rất ít khi đến đây. Rạp Thăng Long khi đó còn quá tệ, không như nhà hát của trường Sân khấu Điện ảnh bây giờ (tiền thân của trường sân khấu chính là trường Hưng Đạo của Giáo sư toán Nguyễn Văn Phú ngày nào!).

Chỉ cách nhau chưa đầy ba phút đi bộ, mà khu Tân Định có đến hai rạp ciné. Bên hông chợ là Tân Định là rạp Mô-Đec và mặt trước của chợ là rạp Kinh Thành. Hai rạp bình dân này thay phiên nhau chiếu phim Ấn Độ và phim cao bồi. Để thay đổi không khí, thỉnh thoảng lại mời các gánh cải lương hay Hồ Quảng về trình diễn, làm nghẽn cứng cả xe cộ lưu thông vào những giờ sắp mở màn hay văn hát.

Nếu Sài Gòn có Casino Saigon thì Tân Định cũng có Casino Dakao. Tuy không nổi tiếng bằng người anh em bà con ở đường Pasteur nhưng rạp Casino Đa Kao trên đường Đinh Tiên Hoàng tương đối khang trang, phim khá chọn lọc, giá cả lại nhẹ nhàng và địa điểm lại rất thuận tiện vì nằm gần Cầu Bông. Cũng vì lý do đó, Casino Dakao sau này đổi tên là rạp Cầu Bông.

Rạp Casino Saigon (ngày nay là Rạp Quang Vinh) Phía bên phải có hẻm Casino phục vụ các món ăn... tuyệt cú mèo!

Lại nói thêm, ngay bên cạnh Casino (Saigon) có hẻm Casino nổi tiếng không kém gì rạp xi-nê Casino. Phim chiếu ở Casino có thể dở hoặc hay tùy theo sở thích của người xem nhưng có điều ghé vào hẻm Casino người ta sẽ hài lòng với các món 'khoái khẩu' mang hương vị đất Bắc.

Chủ nhân của các quán trong hẻm Casino đa số là dân 'Bắc kỳ di cư' nên có những món 'tuyệt cú mèo' như bún chả, bún thang, bún riêu,

bánh tôm và dĩ nhiên là phở... Các quán tại đây không thuộc loại sang nhưng giá tiền lại hơi đắt, có lẽ vì nằm ngay trung tâm Sài Gòn. Tài tử, giai nhân thường 'chui' vào đây để thưởng thức những món 'đặc sản' phương Bắc!

Đường Cao Thắng có rạp nhỏ mang tên Đại Đồng, chuyên chiếu phim cũ nhưng khá chọn lọc, giá cả thật nhẹ nhàng, địa điểm rất thuận tiện. Hơn nữa, gần rạp này còn có nhiều quán ăn bình dân như bò viên, bò bía nên khi tan xuất hát có thể ghé vào đây kiếm món gì đó cho ấm bụng.

Xin nhắc các đấng mày râu, hẻm Đại Đồng còn có khu 'chị em ta' nên có thể... một công đôi việc! Gần đó còn có rạp Việt Long cũng nằm trên đường Cao Thắng, sau này sửa sang lại khá khang trang, lịch sự.

Các rạp thuộc loại 'xi-lô-cổ' nhiều như nấm mọc sau mưa trên đất Sài Gòn. Một danh sách xếp theo thứ tự alphabet có lẽ thể hiện được phần nào sự phong phú của của các rạp xi-nê không nằm trong trung tâm Sài Gòn: Cao Đồng Hưng (Bà Chiểu), Cầu Muối (Khánh Hội), Đại Lợi (Chợ Ông Tạ, Tân Bình), Đại Quang (Tổng Đốc Phương), Hào Huê, Hoàng Cung, Hồng Liên, Lê Thanh, Lido (những rạp này đều nằm trong Chợ Lớn), Oscar, Palace (Trần Hưng Đạo)...

Ôi, rạp xi-nê Sài Gòn xưa còn nhiều lắm. Chỉ nội việc kể tên cũng đã thấy mệt chứ nói gì đến tận nơi để xem phim. Có lẽ không người Sài Gòn nào dám tự hào đã đến hết các rạp xi-nê trên đất phồn hoa đô hội này!

*Hồi Ưc Một Đồi Người
nguoibatcao; 10-08-2011*

Nguồn: <http://www.vietlandnews.net>